

на наро за рождението на наследника съ сто и единъ топовни гърмежи, самъ той отишълъ въ черкова да благодари на Бога за благополучното освобождение на императрицата, Войника превъзвели въ сержантъ и му подарили десять рубли.

86.

Жалбата на войника.

Въ единъ изъ военнитѣ си походи господаря, по причина на лошитѣ пжтища, и освѣнъ туй и за да пасърдчи войската си въ затрудненията които посрѣщали, отиваль както и всичкитѣ, пешни. Уморенъ отъ дългия ходъ, монарха въ времето на почиванието на всичката войска, лѣгнълъ на тревата и просилъ одного отъ войниците да му позволи да посложи главата си на колѣното му. Войника, за да даде по-добро спокойствие на монарха са движилъ и искалъ да подложи по-добръ колѣното си. Петъръ не знаялъ причината на туй и попиталь:

— „Не е ли ти тежко, другъ мой, като лѣжж тѣй?“

— Не, господарю, отговорилъ войника, никакво затруднение не ми причинявате; охотно ще пролѣя за васъ и послѣдната си капка кървь. Жалъ ми е само едно, че вий сами подарихте нашето село на господина Головина; тамъ повечето хора бѣхъ свободни, а сега сж подъ ведомството и преимуществото на казанния господинъ; баща ми, братъ ми, жена ми, и азъ, тоже бѣхми свободни, и сега сме подъ крепостно право.